

РЕШЕНИЕ

№ 42787

гр. София, 19.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 40 състав, в публично заседание на 04.12.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Диляна Николова

при участието на секретаря Евелина Пеева, като разгледа дело номер **4130** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във вр. с чл.68, ал.1 от Закона за защита от дискриминация /ЗД/.

Образувано е по жалба на министъра на образованието и науката и Министерство на образованието и науката срещу Решение № 102/17.03.2025г. на Комисията за защита от дискриминация /КЗД/.

Жалбоподателите молят за отмяната на решението като незаконосъобразно поради издаването му при неправилно приложение на материалния закон и в несъответствие с целта му. Излагат съображения, че спрямо А. Х. не са извършени действия или бездействия от страна на министъра или Министерството на образованието и науката, с които да са засегнати нейни права по защитени признания. Неправилно комисията изследвала текстове от Анекс № Д01-192/10.08.2023г. като установила привидно неутрални разпоредби, а не отчела факта, че подобни текстове има на много места в нормативната уредба и увеличенията на заплатите в различни сектори и отрасли със задна дата е ежегодна практика. Считат, че изплащането на увеличени възнаграждения със задна дата не е проблем на „неутрални разпоредби“ и/или липса на указания по прилагането им, а е въпрос по прилагането на Кодекса на труда от страна на работодателите и ограниченията, които той разписва, като по този начин направените връзки и изводи за осъществена дискриминация са неточни и неправилни. Излага твърдения, че предметът на жалбата не следва да е установяване на дискриминация, а обуславя гражданскоправен спор относно прилагането на разпоредби по време и дължимост на трудово възнаграждение, който следва да се реши от компетентния съд. Посочват, че Министерството на образованието и науката и социалните партньори подписали Анекс на 10.08.2023г. към КТД от 06.12.2022г., който предвижда, считано от 01.01.2023г., увеличение на

индивидуалните работни заплати на заетите в системата на предучилищното и училищното образование педагогически специалисти и непедагогически персонал и съответните разходи за осигурителните им вноски. Със Закона за държавния бюджет на Република България за 2023г. били разчетени средства за увеличение на възнагражденията и свързаните с тях плащания от 01.01.2023г. с 15 на сто, както и заплатите на непедагогическия персонал, които са свързани с минималната работна заплата в страната. В рамките на разчетените средства и утвърдените бюджети на институциите за 2023г. и при спазване на трудовото законодателство работодателите следвало да осигурят увеличението на работните заплати на персонала. Аргументират, че съгласно Кодекса на труда наличието на действащо трудово правоотношение е абсолютна предпоставка за реализиране на посоченото увеличение, тъй като от една страна, трудовото възнаграждение като елемент на трудовото правоотношение се определя с индивидуалния трудов договор, а от друга страна, трудовото правоотношение определя кръга от лицата - работници и служители, за които могат да се приложат съответните разпоредби. Недоказани намират изводите за осъществена дискриминация по признаките „лично положение“ и „възраст“. В съдебно заседание не се представляват.

Ответникът по оспорването Комисия за защита от дискриминация, чрез юрк.Б. моли за отхвърляне на жалбата като неоснователна по съображенията, изложени в писмения отговор на жалбата. Претендира присъждане на разноски за юрисконсултско възнаграждение. В писменото становище е направено възражение за недопустимост на жалбата в частта, насочена срещу дадената препоръка. В останалата ѝ част жалбата се оспорва като неоснователна. Изложени са съображения, че индивидуалният административен акт е издаден от компетентен административен орган, при спазване изискването за форма, отствие на допуснати съществени процесуални нарушения и правилно приложение на материалния закон. Посочва, че колективният трудов договор и анексите към него представляват нормативно съглашение, с което страните се договарят за по-благоприятни за работниците/служителите условия на труд. С влизането му в сила по-благоприятната уредба заменя автоматично договореностите по индивидуалните трудови правоотношения. Посочва също, че както обратното действие на нормативните актове, така и колективното трудово договаряне изпълняват специфичната цел да създадат по-благоприятни последици за адресатите. Излага, че увеличението на размера на трудовите възнаграждения произтича и от Закона за държавния бюджет за 2023г., който потвърждава постигнатото споразумение между страните по КТД. Действието си законът проявява от 01.01.2023г. като в § 46 ПЗР изрично е предвидено, че на разпоредбите, касаещи първостепенните и второстепенни разпоредители с бюджетни кредити в областта на образованието е придадено обратно действие. Посочва също, че нито в Наредбата за изменение и допълнение на Наредба № 4/2017г., нито в анекса към КТД изрично е упоменато, че увеличенията на възнагражденията ще се извършат само по отношение на педагогическите специалисти и непедагогическия персонал, който има действащо трудово правоотношение. Поради това намира, че подобно виждане като застъпеното от жалбоподателя, представлява необоснована рестрикция и поставя служителите с прекратени правоотношения в по-неблагоприятно положение. Страните по анекса чрез непрецизната и неизчерпателна формулировка в него създали привидно неутрална разпоредба, даваща възможност за тълкуването му в ущърб на служителите с прекратени правоотношения към 10.08.2023г. и предпоставки за неравно третиране.

Заинтересованите страни А. А. Х., заместник-министъра на образованието и науката Е. Л., директора на ДГ „З.“, [населено място], [община], Област Т. К. Д., Сдружение на директорите в средното образование в Република България, представявано от председателя А. А., Независимият учителски синдикат към КНСБ, представяван от председателя А. Т., Синдикат

„Образование“ към КТ „Подкрепа“, представляван от председателя Ю. П., Синдикат на българските учители към КНСБ, представляван от председателя Я. Т. и Съюз на ръководителите в системата на народната просвета в България, представляван от председателя Д. С., не се представляват в съдебно заседание, не ангажират становище по жалбата.

Прокурор от Софийска градска прокуратура, редовно призована, не взема участие в производството по делото и не изразява становище по законосъобразността на оспорения акт.

Съдът, като се запозна с изложеното в жалбите, доводите на страните в съдебно заседание и доказателствата по делото, намира за установено следното от фактическа и правна страна:

Административното производство е образувано по подадената от А. А. Х. жалба вх.№ 44-00-3688/20.10.2023г., в която тя е изложила оплаквания за различно /дискриминационно/ третиране при прилагане на Анекс № Д01-192 от 10.08.2023г. към КТД за системата на Предучилищното и училищното образование от 06.12.2022г., който влиза в сила със задна дата от 01.01.2023г., а именно, че лицата, които са се пенсионирали или напуснали системата преди 10.08.2023г. са третирани различно от лицата, които остават да работят след тази дата. За учителите, излезли в пенсия или сменили местоработата си преди 10.08.2023г. не било изплатено увеличението на заплатите от 15%, въпреки че изрично е записано и отразено в ДВ, че Анексът влиза в сила от 01.01.2023г.

Жалбоподателката подала заявление до директора на училището на 31.10.2023г. за преизчисление на трудовото ѝ възнаграждение, считано от 01.01.2023г. до момента на прекратяване на трудовия договор - 01.08.2023г.

С Разпореждане № 966/19.12.2023г. на председателя на КЗД е образувана преписка № 302/2023г. по жалбата, която предвид оплакванията за множествена дискриминация – по признания „лично положение“ и „възраст“, е разпределена на 5-членен заседателен състав, а именно А. Д., Баки Х., З. Д., П. К. и В. С..

С писмо от 24.01.2024г. председателят на КЗД е уведомен, че съставът е изbral за свой председател З. Д., а за докладчик – Баки Х..

Поискани са становища от ответните страни по жалбата. След получаването им е изгответен доклад-заключение, с който са идентифицирани оплакванията и с оглед тях като ответни страни са конституирани министърът на образованието и науката, директорът на ДГ „З.“, [населено място], заместник-министъра на образованието и науката Е. Л. и синдикалните организации – заинтересовани страни по делото. Заседанието за разглеждане на жалбата е насрочено на 15.01.2025г., за когато са призовани страните.

На проведеното открито заседание преписката е приета за изяснена и обявена за решаване по същество като осъществените процесуални действия са обективирани в протокол от същата дата. Последвало е издаването на оспореното решение, с което КЗД: I. Установила, че министърът на образованието и науката, в качеството му на ръководител на Министерството на образованието и науката, е допуснал бездействие и неиздаване на указания за прилагане на Анекс № Д01-192/10.08.2023г. към КТД 01-269/06.12.2022г., с които указания са въведени съответни критерии за определена група лица, на които следва да бъде увеличен размера на основното трудово възнаграждение, изплащано със задна дата, с което е създад предпоставки за нарушение на чл.4, ал.3 ЗЗДискр във вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДискр, съгласно защитените по чл.4, ал.1 признания „лично положение“ и „възраст“ спрямо жалбоподателката А. А. Х.; II. Препоръчала, на основание чл.47, т.6 ЗЗДискр на ответната страна - министъра на образованието и науката, представляващ Министерството на образованието и науката, занапред да съблюдава спазването на Закона за защита от дискриминация, като не допуска извършването на неравно третиране и дискриминация; III. Установила, че при съобразяване на указанията, получени от Министерството на

образованието и науката, директорът на ДГ „З.“ [населено място] - К. Д., представляващ работодателя, като е отказал да изплати полагащото се на А. А. Х. увеличение на трудовото й възнаграждение, съгласно Анекс № Д01-192/10.08.2023г. към КТД № 01-269/06.12.2022г. и Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 4/2017г. за нормиране и заплащане на труда, е допуснал нарушение на чл.4, ал.3 ЗЗДискр във вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДискр, съгласно защитените по чл.4, ал.1 признания „лично положение“ и „възраст“ и нарушение на чл.14 ЗЗДискр по отношение на жалбоподателката А. А. Х.; IV. Установила, че ответните страни - Министерство на образованието и науката, представявано от министъра на образованието и науката, Сдружение на директорите в средното образование в Република България, представявано от председателя А. А., Съюз на ръководителите в системата на народната просвета в България, представяван от председателя Д. С., Независим учителски синдикат към КНСБ, представяван от председателя А. Т., Синдикат „Образование“ към КТ „Подкрепа“, представяван от председателя Ю. П., Синдикат на българските учители към КНСБ, представляван от председателя Я. Т., в качеството им на страни по Анекс № Д01-192/10.08.2023г. към браншовия КТД № 01- 269/06.12.2022г. за системата на образованието, чрез създаването на привидно неутрална разпоредба са допуснали нарушение на чл.4, ал.3 ЗЗДискр, като по този начин са създадени предпоставки и условия за неравно третиране спрямо А. А. Х.; V. Препоръчала на основание чл.47, т.6 ЗЗДискр на ответните страни - страните подписали Анекс № Д01-192/10.08.2023г. към КТД № 01-269/06.12.2022г. занапред при колективно трудово договаряне, сключването на колективни трудови договори и анекси към тях да съблюдават за спазването на Закона за защита от дискриминация, като за в бъдеще не допускат извършването или създаването на предпоставки за неравно третиране и дискриминация чрез привидно неутрални разпоредби; VI. Установила, че ответната страна - заместник-министър на образованието и науката - Е. Л., не е извършила пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр във вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДискр съгласно защитените по чл.4, ал.1 признания „лично положение“ и „възраст“ спрямо жалбоподателката А. А. Х..

Решението е съобщено на жалбоподателите на 27.03.2025г., а жалбата, по която е образувано настоящото производство е заведена при ответника на същата дата.

Въз основа на така установеното от фактическа страна съдът обосновава следните правни изводи: Жалбата е допустима в частта, насочена срещу т.I и т.IV от Решение № 102/17.03.2025г. на Комисията за защита от дискриминацията, като подадена срещу подлежащ на оспорване административен акт, от лица, които са негови адресати и чиято правна сфера той засяга неблагоприятно, в преклuzивния срок за оспорване.

Жалбата е недопустима в частта, с която се оспорват дадените на основание чл.46, т.7 ЗЗДискр препоръки – т.II и т.V от решението като насочена срещу акт, който не подлежи на обжалване. КЗД е специализиран държавен орган с компетентност да осъществява контрол по прилагането и спазването на законите, уреждащи равенство в третирането. Една от формите, под които се осъществява тази компетентност е възможността КЗД да прави предложения и да отправя препоръки до държавните и общинските органи за преустановяване на дискриминационни практики и за отмяна на техни актове, издадени в нарушение на този или други закони, уреждащи равенство в третирането. Тези актове на комисията нямат белезите на индивидуален административен акт по см. на чл.21, ал.1 АПК, тъй като с тях не се упражняват властнически правомощия за еднострочно, независимо от волята на адресата установяване на дадено правно положение. С тях не се създават права и задължения за адресата, нито се засягат негови права, свободи или законни интереси, поради което за разлика от предписанията по чл.47, т.7 ЗЗДискр, дадените препоръки не подлежат на обжалване. Поради това и жалбата, насочена срещу т.II и т.V от обжалваното решение е недопустима и следва да остави без разглеждане.

Недопустима е жалбата и в частта, насочена срещу т.III и т.VI от атакуваното решение. Както се посочи, с решението по т.III от диспозитива на оспорения акт КЗД е установила нарушение на разпоредбите на ЗЗД, извършено от К. Д., директор на ДГ „З.“ [населено място], а с решението по т.VI е установила, че ответната страна - заместник-министърът на образованието и науката - Е. Л., не е извършила пряка дискриминация по смисъла на чл.4, ал.2 ЗЗДискр във вр. с чл.4, ал.1 ЗЗДискр съгласно защитените по чл.4, ал.1 признания „лично положение“ и „възраст“ спрямо жалбоподателката А. А. Х.. Жалбоподателите не са адресати на посочената част от решението, то не поражда за тях права или задължения, съответно за тях липсва правен интерес от оспорването и жалбата в тази част следва да се остави без разглеждане на основание чл.159, т.4 АПК.

В допустимата й част жалбата е неоснователна, по следните съображения:

Съгласно чл.48, ал.1 и 2 ЗЗДискр комисията разглежда и решава заведените пред нея преписки в заседателни състави, които се определят от председателя на комисията като той определя постоянни състави, които се специализират в материала по дискриминация на етническа и расова основа; на основата на пол; на основата на други признания по чл.4, ал.1. Според ал.3 на чл.48 ЗЗДискр случаите на множествена дискриминация се разглеждат от разширен състав от петима членове.

В настоящия случай комисията е сезирана с оплаквания за извършено неравно третиране на основата на защитените признания по чл. 4, ал.1 ЗЗДискр „възраст“ и „лично положение“, с оглед което законосъобразно преписката след образуването ѝ е разпределена на 5-членен разширен заседателен състав. Представени са доказателства за надлежно заменени членове на състава като обжалваното решение е постановено от така определения състав, взел участие в проведеното открыто заседание, на което преписката е разгледана по същество и е обявена за решаване. Предвид това съдът приема, че не са налице основания за обявяване нищожност на оспорения акт.

Решението е постановено в изискуемата писмена форма и съдържа задължителните реквизити, регламентирани в ал.2 на чл.59 АПК. Резултатът от производството пред КЗД е писмено обективиран в нарочен акт, в който се съдържа наименованието на органа, който го е издал, разпоредителна част, както и пред кой орган и в какъв срок решението може да се обжалва. Посочени са фактическите и правните основания за приемането му, което е предпоставка за упражняване на контрол за законосъобразност от съда.

Производството пред КЗД е регламентирано освен в приложимия специален закон и в Правила за производството пред Комисията за защита от дискриминация /ППКЗД/, приети с Решение от 11.10.2005г. на КЗД. Съгласно чл.50, т.1 ЗЗДискр производството пред КЗД започва по жалба на засегнати лица, от което право се е възползвала заинтересованата страна А. Х.. Спазени са разпоредбите на чл.51, чл.52 и чл.54 ЗЗДискр, доколкото не са налице пречки за образуване на производство и не са изтекли три години от извършване на нарушението. С разпореждане по жалбата е образувана преписка, разпределена на петчленен заседателен състав, съобразно посочените от А. Х. защитени признания. Съставът е определил измежду членовете си председател и докладчик като последният въз основа на извършеното проучване е идентифицирал страните по оплакването, уведомил ги е за разпределената от закона доказателства тежест, изготвил е доклад. За насроченото открыто заседание по преписката страните са своевременно уведомени, на същите е предоставена възможност да изразят становище по доклада и доказателствата, както и да ангажират допълнителни такива. Проучването е проведено в съответствие с направените оплаквания, събрани са относимите към случая доказателства, същите са анализирани в мотивите на административния акт,

съответно същият е издаден при изяснена фактическа обстановка. За проведеното открыто заседание по преписката е съставен протокол, в който са посочени извършените от страните процесуални действия, а решението на комисията е обективирано в изискуемата писмена форма, както се посочи по-горе. Установеното по делото сочи, че оспореният акт е издаден след като са събрани всички допустими и относими към случая доказателства като въз основа на техния подробен анализ са направени изводите по приложение на материалния закон. Последните съдът намира, че съответстват на приложимите материалноправни разпоредби.

Както безспорно се установи и това е въпрос, по който няма спор между страните, А. Х. е била учител, като към датата на придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст е работела в ДГ „З.“, [населено място]. Не се спори относно това, че поради придобиване на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст със Заповед № 283/27.07.2023г. на директора на детската градина трудовото правоотношение е прекратено, считано от 01.08.2023г.

Не се спори между страните, че МОН и социалните партньори са подписали на 10.08.2023г. Анекс към КТД от 06.12.2022г., който предвижда, считано от 01.01.2023г., увеличение на индивидуалните работни заплати на заетите в системата на предучилищното и училищното образование педагогически специалисти и непедагогически персонал и съответните разходи за осигурителните им вноски.

Не се спори и относно обстоятелството, че въз основа на изменението на КТД А. Х. е подала заявление за преизчисление на трудово и възнаграждение със задна дата, но директорът на ДГ „З.“, [населено място] е отказал да изплати договорените увеличения на работната заплата по съображения, че не съществува правна възможност за подобно преизчисляване.

Поради това А. Х. счита, че спрямо нея са извършени нарушения на антидискриминационното законодателство – по-неблагоприятно третиране на основата на защитените признания „възраст“ и „лично положение“ спрямо лицата, на които са преизчислени и изплатени сумите, представляващи разликата между трудовото възнаграждение, при което е прекратено трудовото и правоотношение и увеличението на индивидуалните работни заплати, считано от 01.01.2023г.

Разпоредбата на чл.54, ал.1 от Кодекса на труда /КТ/ предвижда, че Колективният трудов договор /КТД/ влиза в сила от деня на сключването му, доколкото в него не е уговорено друго, а чл.56 КТ гласи, че Колективният трудов договор може по всяко време да бъде изменен по взаимно съгласие на страните по реда за неговото сключване като за изменението в колективния трудов договор се прилагат чл.53 и 54. Съгласно правната доктрина колективният трудов договор, включително и анексите към него, които стават неизменна част от КТД след сключването им, представляват нормативно съглашение, което се състои от договорна и нормативна част. Страните по КТД се договарят, т.е. формират еднолосочна воля, относно клаузи, които представляват минимални стандарти по отношение на индивидуалните трудови договори, като целта е да бъдат създадени по-благоприятни условия за работниците и служителите в даден отрасъл. По-благоприятната уредба в КТД заменя автоматично договореностите в индивидуалния трудов договор на служителите. Няма предвидена нормативно пречка с КТД да бъде придадена обратна сила на тези по-благоприятни последици, както е сторено в настоящия случай. Съгласно чл.242 КТ положеният труд по трудово правоотношение е възмезден и работодателят дължи на работника възнаграждение за престириания труд.

Според чл.128, т.2 и чл.245 КТ работодателят дължи плащане на договореното трудово възнаграждение за извършената от работника/служителя работа. Това е основно задължение на работодателя като насрещна престация за предоставената му и използвана от него работна сила на работника или служителя. Следователно изменението на КТД с анекса от 10.08.2023г. следва да се прилага за всички работници/служители в сферата на предучилищното и училищното образование /синдикални членове или присъединили се по реда на чл.57, ал.2 КТ/, които към 01.01.2023г. са полагали труд по трудово правоотношение. Следва да се посочи, че по силата на сключения на 10.08.2023г. анекс е изменена разпоредбата на чл.27 от КТД от 06.12.2022г., уреждаща минималните основни работни заплати за системата на предучилищното и училищното образование и разпределението на осигурените средства от държавния бюджет, като със задна дата - от 01.01.2023г. се определят по-високи минимални основни работни заплати за системата на предучилищното и училищното образование, т.е. с анекса се преуреждат отношенията относно работните заплати на педагогическия и непедагогическия персонал в системата на предучилищното и училищното образование със задна дата досежно всички членове на синдикални организации, които към 01.01.2023г. са полагали труд по трудово правоотношение.

Разпоредбата на § 46 от ПЗР на Закон за държавния бюджет на Република България за 2023г., обн. ДВ, бр.66/01.08.2023г. предвижда, че законът влиза в сила от 1 януари 2023г. По силата на § 2 от Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 4 от 2017г. за нормиране и заплащане на труда /обн. ДВ, бр.75 от 01.09.2023г./ е изменено Приложение № 3 относно минималните размери на основните месечни работни заплати на педагогическите специалисти. Съгласно § 3 от Заключителните разпоредби към Наредба за изменение и допълнение на Наредба № 4 от 2017г. наредбата влиза в сила от деня на обнародването ѝ в "Държавен вестник", с изключение на § 2, който влиза в сила от 1 януари 2023г.

Наредбата е издадена от министъра на образованието и науката на основание чл.22, ал.9 във вр. чл.22, ал.2, т.18 от Закона за предучилищното и училищното образование и е съгласувана с министъра на труда и социалната политика и с министъра на финансите.

Изменението на КТД с Анекс № Д01-192/10.08.2023г. също предвижда нови размери на минималните основни възнаграждения, считано от 01.01.2023г. Съгласно чл.14, ал.1 от Закона за нормативните актове обратна сила на нормативен акт може да се даде само по изключение, и то с изрична разпоредба.

Ретроактивното действие е правен институт, с който законодателят придава правно значение на настъпването на определени правни последици към един минал момент, към който не се е осъществил правопораждащият ги юридически факт, по съображения за справедливост и социална целесъобразност. С фикцията на обратното действие законодателят преурежда вече възникнали в предходен момент правоотношения между правните субекти.

Предвид това съдът намира, че изменената с анекса от 10.08.2023г. разпоредба на чл.27 от КТД се отнася за работните заплати на всички заети към 01.01.2023г. педагогически специалисти и непедагогически персонал в сферата на предучилищното и училищното образование, предвиждащо нов размер на основните възнаграждения, считано от 01.01.2023г., за работните заплати на заетите в системата на образованието. Никъде в закона или в КТД не е визирano и изрично уточнено, че това увеличение не засяга

лицата с прекратено трудово правоотношение, т.е. приаденото ретроактивно действие на нормата следва да се тълкува разширително, а не стеснително и че се отнася до лицата, които в този период са полагали труд в учебни заведения и са се намирали в трудови правоотношения, по арг. от чл.46 ЗНА.

В този смисъл се споделя изцяло извода на решаващия състав на КЗД, че тълкуване в обратен смисъл на текста на Анекс № Д01-192/10.08.2023г. и неизплащането на дължимите увеличения на учители, които са упражнявали законосъобразно труда си по трудово правоотношение към 01.01.2023г., ги поставя в по-неблагоприятно положение спрямо останалите лица, на които са били преизчислени и изплатени увеличените трудови възнаграждения.

В рамките на периода от 01.01.2023г. до момента на прекратяване на трудовото й правоотношение - 01.08.2023г., А. Х. е упражнявала заеманата от нея длъжност в ДГ „З.“, [населено място] наравно с останалите учители. Поради тази причина работодателят е следвало да заплати за този период на А. Х. равно възнаграждение за извършения еднакъв или равностоен труд от нея съпоставено с колегите й. Обстоятелството, че директорът на детската градина не е удовлетворила заявлението на Х., като е отказала да й изплати полагашото й се възнаграждение, съставлява нарушение на антидискриминационното законодателство – чл.14 ЗЗДискр.

Тук следва да се отчете обстоятелството, че отказът на директора на ДГ „З.“, [населено място] се основава на издадени указания от заместник-министъра на образованието и науката Е. Л., отнасящи се до всички ръководители на училища и детски градини в страната. Тези указания имат спрямо него задължителен характер, с оглед отношенията на субординация, но с оглед незаконосъобразния им и дискриминационен характер той е можел да не ги изпълни.

Законът за защита от дискриминация цели установяване и санкциониране на всяко поставяне в неравностойно положение на основание някой от признаките, изброени в разпоредбата на чл.4, ал.1 ЗЗДискр. С посочената разпоредба се забранява всяка пряка или непряка дискриминация, основана на пол, раса, народност, етническа принадлежност, човешки геном, гражданство, произход, религия или вяра, образование, убеждения, политическа принадлежност, лично или обществено положение,увреждане, възраст, сексуална ориентация, семейно положение, имуществено състояние или на всякакви други признания, установени в закон или в международен договор, по който Република България е страна. Според ал.2 на чл.4 ЗЗДискр, пряка дискриминация е всяко по-неблагоприятно третиране на лице на основата на признаките по ал.1, отколкото се третира, било е третирано или би било третирано друго лице при сравними сходни обстоятелства, а съгласно ал.3 непряка дискриминация е поставянето на лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, или на лица, които, без да са носители на такъв признак, съвместно с първите търпят по-малко благоприятно третиране или са поставени в особено неблагоприятно положение, произтичащо от привидно неутрални разпоредба, критерий или практика, освен ако разпоредбата, критерият или практиката са обективно оправдани с оглед на законова цел и средствата за постигане на целта са подходящи и необходими.

В конкретния случай А. Х. е заявила възражение за неравно третиране на основата на признаките „възраст“ и „лично положение“. Споделят се изводите на КЗД, че признакът „възраст“ е установлен и доказан, тъй като именно обстоятелството, че лицето е навършило възраст, при която е придобило право на пенсия за осигурителен стаж и

възраст, свидетелства за наличието на защитения признак. Вярно е посоченото, че за признака „лично положение“ няма легална дефиниция или еднозначно прието значение, като за всеки отделен случай следва да се доказва определена съществена, значима и обективна характеристика на личността. Във връзка с признака „лично положение“ и причинно-следствената връзка между него и проявеното по-неблагоприятно третиране според съда следва да се включи и правото на труд и последиците от упражняването му, в случая придобиването на право на пенсия за осигурителен стаж и възраст. Правилно намира съдът становището на КЗД, че пенсионирането на дадено лице е иманентно присъща характеристика на личността, трайна и присъща на последиците от упражняването на труд. Двата релевирани от жалбоподателката Х. признака са взаимосвързани, тъй като фактът, че е навършила определена възраст я е лишил от получаване на по-висок размер на трудовото възнаграждение за периода от 01.01.2023г. – 01.08.2023г. и право да се пенсионира при по-добри условия.

Установените по делото факти сочат, че спрямо нея е осъществено неблагоприятно третиране от ответните страни, посочени в жалбата и уточнението към нея на основата на посочените признания – такова според дефиницията по § 1, т.7 ДР ЗЗДискр е всеки акт, действие или бездействие, които водят до по-малко благоприятно третиране на едно лице спрямо друго въз основа на признанията по чл.4, ал.1 или могат да поставят лице или лица, носители на признак по чл.4, ал.1, в особено неблагоприятно положение в сравнение с други лица. Установяването на нарушение на забраната по чл.4, ал.1 ЗЗДискр поражда правомощието на КЗД да приложи мерките, предвидени в чл.65, т.3 и т.4 ЗЗДискр – да наложи санкция или да приложи принудителни административни мерки. В случая, макар да е установила допуснато нарушение на чл.4, ал.3 вр. ал.1 ЗЗДискр от страна на министъра на образованието и науката и директора на ДГ „З.“, [населено място] КЗД не е упражнила нито едно от тези правомощия. С оглед забраната за влошаване положението на оспорващия и предвид разпоредбата на чл.173, ал.2 АПК обаче, съдът не може да наложи санкция или да отправи задължително предписание.

По изложените съображения съдът намери решението в допустимата част на жалбата за законосъобразен административен акт, по отношение на който не се установяват основания за отмяна по чл.146 АПК. Този извод обосновава неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

При този изход на спора претенцията на ответната страна за присъждане на разноски за юрисконулско възнаграждение е основателна като то следва да бъде определено на 200 лева, на основание чл.24 НЗПП, вр. чл.37 ЗПП, вр. чл.143, ал.3 АПК, с оглед липсата на фактическа и правна сложност на делото.

Водим от горното и на основание чл.159, т.1 и т.4, чл.172, ал.2 и чл.143, ал.3 АПК, Административен съд София-град, Второ отделение, 40-ти състав,

РЕШИ:

ОСТАВЯ БЕЗ РАЗГЛЕЖДАНЕ жалбата на министъра на образованието и науката и Министерство на образованието и науката срещу т.II, т.III, т.V и т.VI от Решение № 102/17.03.2025г. на Комисията за защита от дискриминацията, петчленен разширен заседателен състав и ПРЕКРАТИВА производството по делото в посочената част.

ОТХВЪРЛЯ жалбата на министъра на образованието и науката и Министерство на образованието и науката срещу т.I и т.IV от Решение № 102/17.03.2025г. на Комисията за

защита от дискриминацията, петчленен разширен заседателен състав.
ОСЪЖДА Министерство на образованието и науката да заплати на Комисията за защита
от дискриминация сумата в размер на 200 /двеста/ лева, представляваща разноски по
производството.

Решението в частта с характера на определение може да бъде обжалвано с частна
жалба в 7-дневен срок от съобщаването му, а в останалата част - с касационна жалба в
14 - дневен срок от съобщаването му, чрез Административен съд София - град пред
Върховния административен съд.

Решението да се съобщи на страните чрез изпращане на препис от него по реда на
чл.137 АПК.

Съдия: